peremeehe abiga rahahaugo warjajatega sõbrust teha, et nende käest kuulda saada, kui paljo lepituse hinda üleswõtjal tarwis lähäb.«

Meie ei raatsi pikemalt nende jutuga lugeja aega kulutada, waid tahame siin lühidelt ütelda, kuida päraft kest öö aega ja peale seda kui puntsi klaasid kolmatkorda täidetud, meie rikad meehed targa isandaga kindlat kaupa olid teinud. Isand tõutas nende õnne peale üht suuremat warandust maapinnast ülesse wõtta. Rädalad neli wai wiis, mis parema raha koha ülesotsimine ja ettewalmistamised aega kulutasid, pidi isand korda mööda möldri ja kubja juures warjul aset pidama. Aidamees ei usaldanud kallist wõeraft oma juure korteri paluda, sest et mõisa paigus hulga rahwa läbi sala-asi enne aego wõis awalikuks tõusta. Selle eest lubas aidamees nihästi möldrile kui kubjale oma osa wõera ülespidamise kulu auusaste kätte tasuda, kartes, et muido ehk waranduse jagamise aeal tema rahaosa wähäm wõiks olla, kui teistel. Hans tõutas isandale teejuhiks ja abimeeheks jääda. Meehed kartsid, et wõeras isand ehk teisel hommikul jahtund peaga teise mõtele wõiks minna ja neist lahkuda; sellepäraft ei jätnud nemad temale enne raho, kunni ta neile lubas, weel täna õhtul möldrile minna; kuhu teised kolmekeste saatma läksid. Teel palus aidamees weel iseäranis Hanso, kui wari alati wõera ümber olla ja selle peäle walwada, et mõlder ja kubjas jagamise aeal mitte suuremat osa ei pidanud saama, kui tema.

Hans tõutas asja tubliste tallitada. Wiimaks hüüdis kubjas: »Armas Hans! kuulge mis ma ütlen. Wana Willem räägib igaühele töt, olgo saks ehk talopoeg, tema neid ei karda; Willemi kukur on raskem. Kui meil rahahaugo üleswõtmine õnnelikult korda lähäb, siis tulete mulle kodo-wäiks. Wõtke Tio ehk Anne, mul üks kõik.«

Kes tohib imeks panna, kui temale ütlen, kuida sel ööl aidameehel, kubjal ja möldril muud unenägo silma ette ei tulnud, kui üksnes rahahaukudest, mis nemad üleskaewasiwad.

Kolm nädalad päraft ülemal räägitud juhtumist leiame meie ühel õhtul meehed wiekeste jälle möldril koos. Isand oli wahe aeal enam nädala pääwad kubjal korteris olnud, nüüd jälle möldrile tagasi tulnud, kust rahahaugo koht paljo ligem oli, mis üleswõtmise tarwis wäljawalitsetud saanud. Igal õhtul, esimese kuke laulo aeal oli Hans isandaga salal teel wälja läinud ja weikel koidul wast tagasi tulnud. Neist sala öötallitusest ei tohtind Hans mitte üht sõna teiste seltsimeestele kuulutada, siiski eksis tema mõnekorra meistri käsu wasto ja rääkis salamahti möldrile, mis imewärki kujud öösel metsas isanda juures peawad käima, aga nemad räägiwad isandaga nii wõeraft keelt, et Hans — kes saksa keelt ja natuke wene keelt oskas — mitte üht sõna nende jutust ei mõistnud. Kui Hans senna läks,